

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ
Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου Ἑσωτερικοῦ δρ. 6. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.	MIX. J. ΓΑΛΑΝΟΣ	α' Αναπλάσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φλέσσα, 6, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ φοιτηταὶ τῆς Πετροπόλεως καὶ ὁ Λέων Τολστόη. — Νέα καθήκοντα. — Γνωμαὶ περὶ τῶν ἐν τῷ φύλλῳ 201 τῆς α' Αναπλάσεως πέντε ζητημάτων, ὑπὸ Π. Ι. Ῥηγοπούλου. — Ἡ α' Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις σκηναῶν. — Τὸ ζήτημα τοῦ ἐκχυδαϊσμοῦ τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἐν Ἑλλάδι. — Ποίον ἠθέληεν ἡ α' Ἀνάπλασις Μητροπολίτην κατὰ τὸ 890. — Τὸ διήγημα τῆς α' Ἀναπλάσεως ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ὑπὸ Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ Ο ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

Ἄγνωστος πῶς κρίνει ὁ γραιὸς Τολστόη ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας τοῦ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν Πετροπόλει ἐξεγέρσεις τῶν φοιτητῶν, οἵτινες ζητοῦσιν ὅπως ἡ ἱερὰ τῆς Ῥωσσίας Σύνοδος ἄρῃ τὴν κατὰ τοῦ ἀρνησιχρίστου φιλοσόφου ἀπόφασίν τῆς καὶ ἀξίωσιν αὐτὸν ἐκκλησιαστικῆς κηδεύσεως ἀπέχουσαν ἀποθάνῃ. Ἀλλ' ἐὰν ἐμμένῃ εἰς τὰς ἀρχάς του, πάντως θὰ ἀπορῇ καὶ αὐτὸς καὶ θὰ δυσφορῇ διὰ συνηγορίαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν σφοδρότεραν καταδίκην τῶν Τολστοεῶν δοξασιῶν.

Οἱ φοιτηταὶ τῆς Πετροπόλεως, θεωροῦντες ἀσύγνωστον ἔγκλημα καὶ πράξιν ὑψίστης ὀβριμότητος καὶ προσβολῆς τὸ νὰ κηδεύῃ ὁ Τολστόη ἐρημὸς τῶν δεήσεων καὶ τῶν εὐχῶν τῆς Ῥωσικῆς Ἐκκλησίας, ὑπέκουνσι βεβαίως εἰς εὐγενὲς αἰσθημα, ἀλλὰ μάλιστα θὰ ἐπειρώντο νὰ ἐξούρουν δικαιολογικὴν τινα αὐτοῦ βράν. Τὸ ζωηρὸν διάβημά τῶν μαρτυρεῖ τὴν βαθεῖαν αὐτῶν ὀρησκεινικότητα, ἥτις θεωρεῖ ἀποτρόπαιον τὸ νὰ κηδεύηται τις ὁ ἄνευ τῆς παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας· ἀλλὰ δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τῶν, ὅτι ἡ ἀντιληψὶς τῶν αὐτῶν διανοίγει ἀβυσσὸν μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ τῶν περὶ Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας θεωριῶν τοῦ γηραιῶ φιλοσόφου. Οὐδ' ἐννοοῦσιν, ὅτι, ἀποδίδοντες αὐτοὶ τοιαύτην ἱερότητα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καθήκον ἔχουσι νὰ στρέψωσι τὰς διαδηλώσεις των ὅχι πρὸς τὴν ἱερὰν τῆς

Ῥωσσίας Σύνοδον, ἀλλὰ πρὸς τὸν ταλαιπωρὸν γέροντα, ὅστις μόνος τοῦ ἐδημιούργησε τὴν θλιβεράν του θέσιν.

Ἡ Ῥωσικὴ Ἐκκλησία εἶχε τέκνον τῆς τὸν Λέοντα Τολστόη, καὶ ἐσεμνύετο δι' αὐτόν. Ἀλλ' ἂν ἦς στιγμὴς ἐκεῖνος ἔγραψεν, ὅτι ἀπορρίπτει τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποδοκιμάζει τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὴν εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὡς ἐνσαρκωθέντα Θεὸν πίστιν τῆς, καὶ τὰ μυστήριά τῆς, καὶ τὴν ἱεραρχίαν τῆς, καὶ τὰς ἐν τοῖς ναοῖς συναξεις τῆς, ὁ Τολστόη δὲν εἶχε πλέον τίποτε κοινόν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Διότι μόνος του ἀφώρισε ἀπ' αὐτῆς τὸν ἑαυτόν του, αὐτὸ δὲ νὰ ᾔνε ὁ ἀπόδλητός τῆς, αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ λιποτάκτης τῆς, καὶ λιποτάκτης χωρήσας εἰς τὰ ἔσχατα, καθὼς κηρύξας ἀποτρόπαια δόγματα, ἀνατρέποντα ἄρῃ τὸ χριστιανικὸν οἰκοδόμημα καὶ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ὀργάνωσιν καὶ τάξιν.

Καὶ ἤδη λοιπὸν τί θέλουσιν οἱ φοιτηταὶ τῆς Πετροπόλεως; Νὰ κηδεύσῃ ἡ Ἐκκλησία τῶν τὸν Τολστόη; Ἀλλὰ δι' αὐτόν δὲν βρίσκειται ἡ Ἐκκλησία αὕτη, οὔτε καμμία ἄλλη. Τὸ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, οἱ ναοὶ τῆς, οἱ ἀρχιερεῖς τῆς, οἱ ἱερεῖς τῆς, αἱ τελεταὶ τῆς, αἱ συναξεις τῆς, αἱ ἀκολουθίαι τῆς, ἀπορρίπτονται, ἀποδοκιμάζονται καὶ διασύρονται καὶ καταγγέλλονται ἀπὸ τὴν Τολστοεῖον πλάνην. Τί ἔχει λοιπὸν καὶ τί δύναται νὰ κάμῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ μὲ αὐτόν; Ἡ Ἐκκλησία εὐχεταὶ ὑπὲρ ἀμαρτωλῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀπίστων οὐδεμία τῇ ἀπολείπεται δικαιοδοσία. Ἐὰν ὁ Τολστόη ἐγένετο Ἑβραῖος, ὁπαδὸς τοῦ Βούδα ἢ τοῦ Ζωροάστρου, θὰ ἀπῆται τις ἀπὸ τὴν Ῥωσικὴν Ἐκκλησίαν νὰ μετέσχη τῆς κηδεύσεως του; Ἀλλ' ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀρνησις τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς νομιμότητος τῆς Ἐκκλησίας του μὴ βελτιώσῃ τὴν θέσιν του; Ὁ Ἄρειος ὑπῆρξεν εἰς αἰρετικὸς, ἀρνηθεὶς τὸ ἄχρονον τοῦ Υἱοῦ καὶ τὸ ἴσον αὐτοῦ πρὸς τὸν Πατέρα· καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν κηδεύσῃ καὶ νὰ δευθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ Τολστόη ἀρνεῖται καθ' ὁλοκληρίαν τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὸν θεωρεῖ ψιλὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀρνεῖται πᾶσαν τὴν ἐν αὐτῷ διὰ τῆς

Ἐκκλησίας καὶ τῶν μυστηρίων αὐτῆς σωτηρίαν. Ἐἴνε δὴ λαοὶ, οὕτως εἰπεῖν, αἰρετικὸς τῆς ἀκριβοῦς ἀριστείας· πλέον ἢ αἰρετικὸς μάλιστα, ἀπιστος, ἀπὸ ἐπιφύσεως χριστιανικῆς. Τί λοιπὸν κοινὸν ἔχει πρὸς αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία, καὶ τί θέλουσιν οἱ φοιτῆται τῆς Πετροπόλεως νὰ πράξῃ ἢ ἰερεὶς τῆς Ρωσσίας Σύνεδρος ὑπὲρ αὐτοῦ; Ὁ Τολστόη τὴν ἡρνήθη. Τὴ κακὸν εἶνε ὁλον ἰδικόν του. Ἀλλ' ἐὰν ἐκείνη κηδεύσῃ ἀμεταμέλητον τὸν ἀρνητὴν τοῦ Χριστοῦ, θέλει ἀπαρνηθῇ αὐτὴ ἐαυτήν. Καὶ κηδεύουσα ἐκείνον, διὰ τῆς πράξεώς της ταύτης θέλει παραδώσει εἰς ῥήϊκὸν θάνατον τὸν ἐαυτὸν της. Διότι ἡ δῆθεν ἐπιείκειά της θὰ ἦτο ἐσχάτη ἀσέβεια τῆς καὶ συνοδεύουσα ἐν ἁρνησίχριστον, βσις, ἂν ἀνίστατο, θὰ τὴν ἀπεδίωκε καὶ θὰ τὴν περιῦριζε, θὰ ἐπαίξεν ἀνέρον κωμωδίαν, ἥτις θὰ ἐδικαιολόγει τὸν ἀρνητὴν, καθόσον πράγματι Ἐκκλησία τοιαύτη θὰ ἦτο ἀναξία καὶ τοῦ ἐλαχίστου σεβασμοῦ.

Θέλουσιν οἱ φοιτῆται τῆς Πετροπόλεως τὴν συνάφειαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Τολστόη παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου, παρὰ τὸ φέρετρον καὶ τὸν τάφον; Ἀς ἐργασθῶσιν ὅπως ἡ συνάφεια αὕτη γείνη ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ Ἐκκλησία τῷ τελεῖται τὰς ἐγκύκλιος της, ἀρκεῖ νὰ τὰς θελήσῃ καὶ αὐτός. Πρὸς τί λοιπὸν ὁ κατὰ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσσίας φοιτητικὸς ἀναβρασμός; Τὰ νῦτα δὲν στρέφει αὕτη, ἀλλ' ὁ Τολστόη. Οἱ φοιτῆται ἄρα πρὸς αὐτὸν ἄς ἀποταθῶσι, καὶ πορευόμενοι εἰς τὴν ἐπισπλὴν του, ἄς τῷ εἴπωσιν· αἱ Ἐκκλησία μὲς προσμένει ἐν νεύμα σου· κάλεσέ τὴν· θὰ σπεύσῃ φιλοστόργως νὰ σὲ περιπτύχῃ. Διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς σου, τῆς φήμης σου, τῆς νεολαίας, ἥτις θέλει νὰ ζήσῃ ἐυλογητὴ ἡ μνήμη σου, δὴλώσῃ ὅτι θέλεις νὰ ἀποθάνῃς πιστὸς Χριστιανὸς ἐν τοῖς κόλοις τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Τοιαύτη πράξις σου θὰ εἴνῃ ἡ μάλλον ἐξαισία ἀναλαμπῇ τοῦ βίου σου· καὶ ἀποθνήσκων πιστός, θὰ παρὰσχῃ τὴν μεγαλητέραν ἐποικοδόμησιν εἰς τοὺς θαυμαστάς σου, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσιν ὅτι στέργεις νὰ τοῖς παρὰσχῃ θέαμα θανάτου ἀντιστρατευομένου εἰς τὰ αἰσθητά· τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, τὰ ὅποια εἶνε καὶ ἰδικὰ τῶν αἰσθημάτων, ἀκριως δὲ θὰ ὀλιβώσιν, ἂν, ἐν περιπτώσει πειρασμῶν σου, πεισθῶσιν, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς ἐγκατέλειψε τὴν ψυχὴν σου, πρὶν ἢ ἐγκαταλείψῃ τὸ σῶμά σου.

ΝΕΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Καὶ ἡ μὲν α' Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια τοῦ Οἴκου μενικῶ Πατριαρχείου κρίνει ὡς ἐν ἄλλῃ σελίδι θὰ ἴδωσιν οἱ ἀναγινώσκοντες ἡμῶν, τὰ ἐν Ἀθήναις διαδραματιζόμενα ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀποελληνικῶν μεταφράσεων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλ' ἡμεῖς ἄς δεχθώμεν, ὅτι τὰ πάντα καλῶς ἐγενήσαν καὶ ἀμέμπτως, ὅτι ἅγιος ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς καὶ σοφὴ ἡ ἐνέργεια καὶ ἀμεμπτα τὰ μέσα, καὶ ἄς διακηρύξωμεν, ὅτι ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἐκδοσις πρέπει νὰ καταλογισθῇ

εἰς σπουδαιότατην ἐπιτυχίαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ Ρένου, ἅφ' ὧν ἀπετράπη κίνδυνος δεινός. Καὶ προκειμένου ἴσως κατ' αὐτὰς νὰ ἰδωμεν τὸ ἐπὶ τῆς Σάρρας Μπερνάρ καὶ τῆς Ἐλεωνόρας Δοῦξε θέαμα ἀνθρώπων συρόντων τὰς ἀμάξας τῶν περιωνύμων ἡθοποιῶν ἐπαναλαμβάνοντες καὶ ἐπὶ τῆς Ρεζάν, θὰ ἐπρωτείνωμεν ὡς πολὺ εὐλογώτερον καὶ δικαιοῦτερον νὰ συρθῇ ἐν θριάμβῳ ἀμαξία, ἐφ' ἧς νὰ ἐπιβαίνωσιν οἱ πέντε καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας, οἱ δυνυθέντες νὰ συγγράψωσι τὸ σπουδαιότατον πολυσέλιδον ὑπόμνημα κατὰ τῶν ἀποελληνικῶν μεταφράσεων τοῦ ἱ. Εὐαγγελίου, καὶ ἀποτρέψαντες ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὴν θύελλαν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔθνους τὴν καταιγίδα. Ἀλλὰ μετὰ τὸ τέλος τῆς θριαμβευτικῆς πομπῆς, ἐὰν μὲς ἐπετρέπετο, θὰ ἠρωτῶμεν ἐν πάσῃ εὐλαθείᾳ τοὺς σοφοὺς καθηγητάς, καὶ θὰ τοῖς ἐλέγομεν ἐν μέσῳ τῆς δικαίης ἀγαλλιάσεώς των ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ ἀμοιβῇ τῶν μόχθων αὐτῶν καὶ τῶν ἰδρωτῶν· καὶ τώρα :

Θὰ μὲς διέκοπτέ τις ἴσως καὶ θὰ μὲς ἀπήντῃ· «τί τώρα καὶ ξετώρῃ; Τώρα δὲν ἔχει τίποτε· τώρα ἡ ἐπιβουλή ἀπεκαλύφθη, ἡ ἐνέδρα διεσκαδίσθη, ὁ ἐχθρὸς ἐνίκηθη, ἡ Ἐκκλησία ἐσώθη, τὸ ἔθνος ἡσυχασθῇ, καὶ ὁ καθείς πάλιν ἄς ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ἡσυχίαν του καὶ τὰ πρόφῃν ἐργα του, ἀφοῦ τὸ νέφος διεσκαδίσθη, καὶ ἡ τρικυμία ἐκόπασε, καὶ ἡ αἰθρία ἐλαμψε, καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν ἡμῶν σκάφος κανεὶς κίνδυνος δὲν ἀπειλεῖ, ἀλλ' οὐραὶ αἱ πνοαὶ κολπώνουσι τὰ ἱστία του καὶ τὰ κατευθύνουσι πρὸς τὸν λιμένα».

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦδη ἐδόθη. Πῶς; ὅχι διὰ λόγων, ἀλλ' ἐυγλωττότερον καὶ ἐπιστημώτερον, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀπελπιστικώτερον. Ἐδόθη διὰ τίνων; διὰ τῶν πραγμάτων.

Αἱ μεταφράσεις κατεδικάσθησαν. Καλῶς. Ἀλλ' εἵπειτα; Τὸ φεβερὸν δυστύχημα εἶνε, ὅτι οἱ ἐπιστημώτεροι τῶν ἐν Ἀθήναις ἀντιμεταφραστικῶν δὲν ἐννοοῦσι ποῖον λόγον ἔχει ἐν ἐρωτηματικῶν εἵπειτα. Διότι κατ' αὐτοὺς μετὰ τὰ καταρρωθέντα δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε.

Βεβαίως δὲν ὑπάρχει τίποτε ὑπὸ ἐποψίν θεοῦ καὶ ἐξγήρεων καὶ ἀνωμολογίων. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λοιπὸν τίποτε καὶ ὑπὸ ἐποψίν νέων σκέψεων, νέων ἐνεργειῶν, νέων διαφωτίσεων, νέων καθηκόντων;

Τό, δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε, εἰμπαρεῖ νὰ λέγεται μόνον διὰ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, τὰ ὅποια ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ τὸν τάφον. Ἄν καὶ ἐκεῖ ὑπάρχῃ καὶ προσδοκᾶται νὰ ἐνεργηθῇ τι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ. Ποῖον τοῦτο; Ἡ ἐγερσις καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν.

Ἀλλ' ὅπου ζωὴ, εἴτε ἀτόμων, εἴτε κοινωνιῶν, εἴτε κρῶτων, ἐκεῖ τό, δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε, δὲν δύναται φυσικὰ νὰ ἔχῃ κανένα τόπον. Διότι ἡ ἐξασφάλσις, ἡ συντήρησις καὶ ἡ ἐνίσχυσις μιᾶς ζωῆς, ἔχει ἀνάγκην ἀδιαλείπτων φροντίδων, καὶ κόπων, καὶ ἰδρωτῶν, καθημερινῆς ἐργασίας, καὶ κινήσεως, καὶ μαχίης.

Μάχης πρὸς τί; Πρὸς τὰ ἐμπόδια καὶ τοὺς ἐχθρούς. Καὶ τὰ ἐμπόδια οὐδέποτε λείπουν, καθὼς δὲν ἀπουσιάζουν καὶ οἱ ἐχθροί. Διότι αὐτὰ ἔχουσιν ἀμετακίνητα, καὶ ἡ

ἀδράνεια, καὶ ἡ ἀδιαφορία, εἶνε ὁ φοβερώτερος τῶν ἐχθρῶν ἐνὸς φυσικοῦ ἢ ἡθικοῦ ὄργανισμοῦ. Καὶ ὅταν ὁ ὄργανισμὸς αὗτος εἴπῃ· «Εἰμαι ἀσφαλὴς ἀπὸ παντοῦ, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ ἀποκρούσω, διὰ τίποτε νὰ σκεφθῶ, διὰ τίποτε νὰ ἐνεργήσω», ὁ ὄργανισμὸς αὗτος ἐκφέρει τὴν βρισητικὴν τοῦ αὐτοκαταδίκην καὶ καταστροφὴν.

Διὰ τὰ ἄτομα μὲς ὑπάρχει κατὰ πάντοτε νὰ μὲς κινῇ καὶ νὰ μὲς ἐνδιαφέρῃ. Καὶ ὑπερβολικῶς μάλιστα. Διότι ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας, καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς κλίνης μὲς, καὶ εἰς τὰ ἐνεδρά μὲς αὐτά, τὰ συμφερόντα μὲς μὲς ἐπασχολοῦν, αὐτὰ μὲς δεσποζοῦν, καὶ μὲς συσφίγγουν, καὶ μὲς ἀπορροφοῦν καὶ προκειμένου περὶ ἰδικῶν μὲς ὑποθέσεων τὸ τίποτε δὲν ὑπάρχει εἶνε ἐξωβελισμένον καὶ ἄγνοστον, διότι κατὰ πάντοτε μὲς ἐπιβάλλεται πρὸς τὸν διπλοῦν σκοπὸν· ἀποκρούσμεν κινδύνους, νὰ ἐπιτύχωμεν ὠφελείας, νὰ ἀυξήσωμεν κέρδη.

Ἀλλὰ μία Ἐκκλησία καὶ ἐν ἔθνος εἶνε λοιπὸν τόσον τιποτένια πράγματα αὐτά, ὥστε μόνον δι' αὐτὰ νὰ ἐπιβάλλωνται παροδικαὶ τινες στασιμῶν καὶ φροντίδες καὶ κατόπιν νὰ μὴ ὑπάρχῃ τίποτε διὰ νὰ γείνη;

Καὶ διὰ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ προκειμένον, αἱ μεταφράσεις κατεδικάσθησαν καὶ ἀπεκρούσθησαν καὶ κατεκρίθησαν. Ἐπαναλαμβάνοντες, κηλῶς, ἀριστοι, λαμπρότατα. Τὸ τρόπον μὲν μοναδικόν, ὁ θρίαμβος ἐξοχος. Ἀλλ' εἵπειτα; Δὲν ὑπάρχει πλέον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μὲς καὶ διὰ τὰς ψυχὰς μὲς καὶ διὰ τοὺς συμπόλκους καὶ τοὺς ὁμογενεῖς μὲς κανεὶς ἄλλος κίνδυνος, καμμία ἄλλη ἐπιβουλή, καὶ ἡ νίκη ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἀποτελεῖ τὴν ἀσφάλειαν ἡμῶν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας;

Μυριάδες ἀνθρώπων ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ἀναγινώσκουν οὔτε μεταφράσεις Εὐαγγελίου, οὔτε πρωτότυπα, ἔχουν λησμονήσει καὶ οἱ ὀλοκληρίαν τοὺς ναοὺς, ἀλείτουργηται, ἀνεξομολόγητοι, ἀμετάδοτοι. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν τίποτε νὰ κάμωμεν διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς;

Αἱ ἐφημερίδες γεμίζουν καὶ ἐκάστην ἀπὸ ἐγκλημάτων διαφθορᾶς καὶ αἵματος, διαπραττόμενα παντοῦ τοῦ βασιλείου μὲς, ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς μέχρι τοῦ ἀπωτέρου νηυδρίου μὲς καὶ τοῦ μικροσκοπικωτέρου χωρίου μὲς. Καὶ αἱ φυλακαὶ μὲς γεμάται εἶνε καὶ οὗται ἀπὸ ὑποδίκους καὶ καταδίκους, καὶ ὁ στρατός μὲς καταδραπνύεται εἰς τὰς φρουρήσεις των, καὶ αἱ στατιστικαὶ τῶν ἐγκλημάτων φέρουσι τὴν μικρὰν μὲς ἑλλάδα ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς πρώτης, καὶ τὸ «οὐ μοιχεύσεις, οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις» τοῦ Εὐαγγελίου τῆς παρελθούσης Κυριακῆς οὔτε ἐν μεταφράσει, οὔτε ἐν πρωτότυπῳ φαίνεται νὰ τὸ ἀνέγνωσαν ἢ νὰ τὸ ἤκουσαν πολλοὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ κοινῇ καὶ τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ ἀδελφῶν μὲς. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν τίποτε νὰ φροντίσωμεν καὶ διὰ τοὺς ταλαιπωρούς τοὺς τοὺς;

Καὶ ὑπὲρ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοῦ ἄρου τοῦ ἀνθῆ, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄστρα καὶ τὴν ἀμμόν τῶν θαλασσῶν ἐπληθύνθησαν οἱ ἱερεῖς μὲς, καὶ πεινῶσιν αὐτοί, καὶ σκανδαλίζονται ἐκ πολλῶν ἐξ

αὐτῶν πλειστοί, καὶ πάντες ὀλιθόμεθα διὰ τὴν ἀμάθειαν μεγάλου αὐτῶν μέρους καὶ τὸ ἀνεπιτήδειόν των πρὸς οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν, τοῦτο δὲ ἀνομολογοῦσι καὶ ἐκείνοι, οἵτινες τοὺς χειροτονοῦσι, μὴ παύοντες ἐν τούτοις νὰ ἐπικαλῶνται ἐπὶ τοὺς ὁμοῦς των τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου!

Καὶ ἐκ τῶν ἱερέων μὲς ἐλάχιστοι εἶνε οἱ κηρύττοντες, ἀφύοντες εἰς τοῦτο νεκροὺς καὶ ἀζήτους τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τόση καὶ ποικίλη εἶνε ἡ ἔαθυμία ἢ ἀκατανόητος καὶ ἡ ῥαστώνη καὶ ἡ τρυφή τινων ἐξ αὐτῶν, καὶ τόση ἡ παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ ἔκπτωσις των, ὥστε πολλὰ καὶ μὴδὲ νὰ τολμῶσι νὰ ἐμφανίζωνται πρὸ τοῦ ποιμνίου των, ἢ ἐμφανιζόμενοι νὰ ἐπισύρῳσιν εἰρωνείας, κινούσας τὴν ὀλίσιν, καὶ σκώματα πληροῦντα ἀπὸ πικρίας τὰς πλέον εὐσεβεῖς ψυχὰς· τὰ δὲ ἐσχάτως γενόμενα ἐν Ἀθήναις, χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ εἰς ἱεράρχην ἔχων τὸ κύρος νὰ λαλήσῃ πρὸς τὰ πλῆθη μετ' ἐπιβολῆς τιμῶν καὶ νὰ ἐπιφέρῃ ποιῶν τινα εἰς αὐτὰ καταπραΰνουν, καὶ αἱ βίβριαι αἱ πάνδημοι, καὶ πάλκοινοι, καὶ ἀπροκάλυπτοι, καὶ ἀχαλίνωτοι, καὶ τὰ συμβῆντα εἰς ἀρχιερεῖς, οἵτινες κατὰ τὴν ὥφθησαν διερχόμενοι εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάθειας των, ἐπεμαρτύρησαν, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία δὲν εἶνε ἀνυθῶσα παρ' ἡμῶν, ὅτι τὰ πρόβια τῆς ποίμνης δὲν γνωρίζουσι καλῶς τοὺς ποιμένας των, καὶ ὅτι ἡ ἄγνοια εἶνε ἀμοιβαία, καθόσον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μὲς ποιμένες καὶ ποιμαινόμενοι τείνουσι νὰ λησμονήσωσιν, ὅτι ἡ θεὸς διαγεγραμμένη εἰς αὐτοὺς σχέσις εἶνε ἡ προνοητικὴ ἐκείνη καὶ εὐλαβὴς καὶ φιλόστοργος, ἡ προσήκουσα εἰς τοὺς πατέρας καὶ τὰ τέκνα.

Καὶ οἱ ὀδηγοὶ μὲς, καὶ οἱ προστάται μὲς, καὶ οἱ κηδεμόνες μὲς καὶ οἱ προνοηταὶ μὲς ποῦ; Ποῦ ὁ λόγος ὁ φωτιζῶν, ὁ παρηγορῶν, ὁ συγκρατῶν, ὁ προάγων; Ποῦ τὰ καλὰ παραδείγματα τῶν ἀρχόντων, διὰ τῶν ὁποίων κρατύνεται τῶν πολιτῶν τὸ ἦθος; Ποῦ οἱ ἀγρυπνοῦντες διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ, τὴν διαπαιδαγώγησίν του, τὴν προστασίαν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν συμφερόντων του; Ποῦ;

Ολίγιστοι ἀρχιερεῖς κάμνουσιν ἀξιέπαινον τινα εὐσεβείας κίνησιν, ἥτις εἶνε πολυτιμώτερα, καθόσον τὴν ἐνεργοῦσι καρτερικῶς μέσῳ ποικίλων ἐμποδίων καὶ ἀντιδράσεων. Καὶ ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ α' Ἀνακλάσει δικαιοῦμεθα νὰ τὸ βροντοφωνήσωμεν, ὅτι δὲν ἐξαιρούμεθα ἐκ τῶν ὀλίγων δυνάμεων, δι' ὧν συντηρεῖται ὀρθοκεντρικὴ τὴν κίνησιν καὶ ἡθικὴ ζωὴ παρ' ἡμῶν, διὰ δὲ τοῦ περιοδικοῦ μὲς, καὶ τῶν ἀνά τὰς ἐπαρχίας περιοδεῶν μὲς, καὶ τῆς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ δράσεώς μὲς, καὶ τῶν ἄλλων φωτιστικῶν ἐργῶν μὲς, δὲν εἴμεθα βεβαίως οἱ ἐσχατοὶ ἐν τῷ ἀγῶνι πρὸς ἀναζωπύρην τοῦ ὀρθοκεντρικοῦ αἰσθηματος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ. Ἀλλὰ ποῦ ἡ σημαντικώτερα ἐκ πλειόνων κέντρων ἐργασία πρὸ ὀρθοκεντρικῆς λαϊκῆς διαπαιδαγώγησιν; Ποῦ ἡ γενικώτερα προνοία τῆς ἑλπίδος ἐν ἑλλάδι Ἐκκλησίας πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν καὶ ἐπίρρυσιν τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης; Ποῦ οἱ θεολόγοι οἱ ἀφιερώνοντες ἕνα μῆνα τὸ ἔτος πρὸς ὀρθοκεντρικὴν διδασ-

κυκλίων ἀνά τὰς ἐπαρχίας; Καὶ ποῦ οἱ ἐξ αὐτῶν κηρύττοντες ἐν Ἀθήναις τακτικώτερον, εἰμὴ μόνον τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν, ὡς τὴν νὰ ᾔνουν τὸ κήρυγμα σαρκωτικῶν μόνον φαγητόν, με τοῦτο τὸ ἰδιόζον, ὅτι ἀπαγορεύεται δι' ὅλον τὸν ἐπίλοιπον χρόνον; Ποῦ;

Ἰδοὺ οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους τολμῶ νὰ ἐρωτήσω κατόπιν τῶν ἐσχάτως γενομένων καὶ νὰ ἀναδοῶ καὶ ἐπειτὰ: Διότι ἀνευ ἐργασίας συστηματικῆς, ἐπιμόνου, ἀδιαλείπτου, καρτερικῆς, ἐργασίας, ἐκ τῆς πολιτείας καὶ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, συνεπικουρούντων καὶ ὅλων τῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἡ θεία καὶ ἡ μέρωσις των καθιστᾷ ἐπιτήδεια εἰς ὑπηρεσίαν τῆς λαϊκῆς διαπαιδαγωγήσεως, μίαν ἡμέραν θὰ μείνωμεν με μόνον τὴν νύκτα τῶν μεταφράσεων, ἀνωφελῆ ὅταν θὰ εἴμεθα κυκλωμένοι ἀπὸ συντρίμματα καὶ κρείττα.

Ἡ σημερινὴ ἀδοξία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἡ ὄχι εὐχάριστος θρησκευτικὴ κατάστασις μας δὲν εἶνε βεβαίως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς γρήσεως ἀπλοελληνικῶν μεταφράσεων τοῦ Εὐαγγελίου, ἀμαρτωλοὶ δὲ καὶ κολασμένοι ἦσαν καὶ ὅτε οὐδέμια μεταφράσεις ἀπλοελληνικῆς ὑπῆρχε. Μηδὲ ἀς λησμονώμεν, ὅτι ἡ γλώσσα τοῦ Πλάτωνος μόνη δὲν ἤρκεσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν οἰκτρὰν κατάπτωσιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐπὶ τοῦ τραγῆλου τῆς ὁποίας ἐπάτησεν ὁ ποῦς τῶν λαλούντων, τὰ λατινικά, καὶ ὅτι τὸ βυζαντινὸν κράτος ἐσάπη καὶ κατέρρευσε μετὰ πλείους καταπατήσεις καὶ ταπεινώσεις εἰς καιροῦς, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ προπάτορές μας δὲν ἠπειλοῦντο ἀπὸ ἀπλοελληνικῆς μεταφράσεως Εὐαγγελίων καὶ δὲν ὑπῆρχεν οὔτε σκιά πανσλαβισμού, ζητούντος νὰ μᾶς παγιδεύσῃ διὰ τοιούτων δικτύων καὶ νὰ μᾶς συντρίψῃ διὰ τοιούτων δυνάμεων.

Ὁ μέγας ἐχθρὸς τῶν λαῶν καὶ τῶν κρατῶν εἶνε ἡ θρησκευτικὴ ἰσχυρότης ἡ περιοριζομένη εἰς ζήραν καὶ ἄγονον τυπικότητα, καὶ ἡ ἐπιμάρτυσις ἀσθεῶν δοξασιῶν, ἡ φέρουσα εἰς τὴν λατρείαν τῆς σαρκὸς καὶ τὴν θεοποίησιν τοῦ ἑγώ, ὡς καὶ τὴν πλήρη κατάλυσιν τῆς θρησκευτικῆς ἰδέας καὶ τὴν καταπάτησιν τῶν ἡθικῶν ἐκείνων ἄρχων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἔρεισμα τῆς ἀνθρωπίνης πνευματικότητος, καὶ τῆς ζωτικότητος τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας, τῆς φυλῆς, τοῦ Κράτους. Τὸ πνεῦμα εἶνε ἰσχυρότερον ἀπὸ τὰς λέξεις. Ἡ γλώσσα τοῦ Ξενοφώντος εἰς οὐδὲν ἰσχυρὸν, ὅταν οἱ σοφισταὶ παρέσυραν τὴν Ἀθηναϊκὴν νεότητα ὀπίσω τῆς πνευματικῆς τῶν ἀναρχίας, ἥτις δὲν ἀνεγνώριζεν οὔτε ἀλήθειαν, οὔτε δικαιοσύνην, οὔτε δσιότητα, οὔτε σωφροσύνην, καὶ πρὸ τεισάων ἐκατονταετηριδῶν οἱ πατέρες μας δὲν ἠδυνήθησαν νὰ σταθῶσι διὰ τῶν λέξεων καὶ τῶν τύπων, ὅταν ἀπὸ τὰς ψυχᾶς καὶ τὸν βίον ἐλείψε τὸ πνεῦμα τὸ στηρίζον καὶ ἀνορθώνον καὶ σώζον καὶ πρὸς γόν.

Αἱ μεταφράσεις εἰς τὸ πῦρ Γενέσθω. Ἀλλὰ θὰ ᾔτο ἐσχάτη τύφλωσις, ἐὰν δὲν κατενοούμεν σπαυδαίως, ὅτι καὶ νῦν καθύκοντα ἐπιβάλλονται εἰς τὴν σκέψιν μας, τὴν προσοχήν μας καὶ τὴν ἐνέργειάν μας, καὶ τίποτε δὲν θὰ ᾔνε θλιβερότερον παρὰ ἂν τὰς κοχλασμοὺς ἀπολήξῃ εἰς παγετώδη ἀδιαφορίαν πρὸς τὰς ἄλλα ζητήματα, συνέχ-

μενα μετὰ τῆς ὑπάρξεως ἢ τῆς καταστροφῆς μας. Ἐν ὅρῳ μάχης ὁ ὑποκρούων μίαν προσβολήν, ὁ διαλύων μίαν ἐνέδραν, δὲν ἀπρακτεῖ γαυριῶν, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ τὴν ἀμύναν, καὶ τὴν ἐπίθεσιν του, καὶ τῆς προσοχῆς του τὴν ἐντασιν, καὶ τὴν προφύλαξιν, καὶ τὴν ἐργήγορσιν πρὸς ἀποτροπὴν παντὸς κινδύνου, πρὸς ἰδρύσιν τροπαίου ὅσον τὸ δυνατόν περιφανοῦς. Εἰς ἡμᾶς θὰ ᾔνε ἡ ἐσχάτη ἡφροσύνη, ἡ ἀφελώμεν ἔρμια τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, τῆς ὁλιστικής ἀσεβείας καὶ τῆς ἐντεῦθεν νεκρώσεως τοῦ καθήκοντος, εἰς ἣν παρορμαρεῖ κατὰ ἡθικὴν καὶ ἱστορικὴν ἀνάγκην ἡ ἀποσύνοψις καὶ ἡ καταστροφή, καὶ ἂν, ἡττώμενοι καὶ ἐκτοπιζόμενοι καὶ συντριβόμενοι, ἀρετὸν ἀντιστάθμισμα νομίζωμεν τὸ νὰ ἐπιδεικνύωμεν μόνον τὰ πυρκαυστὰ φύλλα τῶν μεταφρασμένων Εὐαγγελίων.

ΓΝΩΜΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ Τῷ ΦΥΛΛῳ 201 ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΠΕΝΤΕ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

Ζήτημα Αον. — Ἡ ἐκλόγη τῶν Ἐπισκόπων δέον νὰ γίνηται διὰ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτέστι δι' ἐκλογῆς τοῦ ἱεροῦ κλήρου μετὰ τοῦ λαοῦ τῆς ἐπισκοπικῆς περιφέρειας; ἢ δι' ἱερὰ Σύνοδος ἀποδέχεται καὶ χειροτονεῖ τὸν ἐκλεγέντα μόνον; καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐπικυροῖ διὰ Β. Διατάγματος αὐτόν. Διότι ὁ κλήρος καὶ ὁ λαὸς τῆς ἐπισκοπικῆς περιφέρειας εἶνε ὁ κατὰ φύσιν ἀρμόδιος νὰ γινώσκῃ καὶ ἐκλέγῃ τὸν ἄξιον τοιούτου ὑψηλοῦ ἀξιώματος ἐπίσκοπον αὐτοῦ.

Τὸ δικαίωμα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ νὰ παρακρατῇ ἐν τῇ Νεῇ Συνόδῳ ἐν ἣ δύο μέλη ἐκ τῆς παλαιᾶς, εἰς ὅλους περιττὸν καὶ ἄσκοπον, ἀφοῦ πολλοὶ εἰσιν ἀρχιερεῖς, αἵτινες δύνανται ν' ἀποτελῶσι τὴν Σύνοδον ἐκάστου ἔτους, μόνον δὲ εἰς καταχρήσεις δύνανται νὰ διδῇ λαβὴν ὅθεν καταργητέον ἐστὶ.

Ζήτημα Βον. Προσόντα τῶν Ἐπισκόπων δέον νὰ ᾔνε τὰ ἑξῆς: α') ἀρετὴ πρακτικὴ τῶν δόξων καὶ βίων καὶ ζήλος τοῦ προσώπου πρὸς τὰ θρησκευτικά β') πτυχίον Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου καὶ γ') ἡλικία 45 ἐτῶν πλήρης.

Ζήτημα Γον. Ἡ ἀγαμία ἢ ἐπιβληθεῖσα ἐπὶ τῶν Ἐπισκόπων εἶνε ἀπαγόρευσις παροδική, ἐκ περιστάσεων τῶν διαφόρων περιπετειῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου προκύψασα, διότι ἀντιμάχεται πρὸς τὸ μέγα καὶ γενικὸν μυστήριον τοῦ γάμου· αὐτὸ καλὸν εἶναι τὸν ἀνθρώπον μόνον καὶ ὁ Χριστὸς δὲ εἶπεν «ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω».

Ὁ Γάμος εἶνε τὸ μέγιστον καὶ γενικώτερον τῶν μυστηρίων πάντων, περιλαμβάνον πάντας ἀνθρώπους, καὶ πιστοὺς καὶ ἀπιστοὺς, ἀνευ ἐξαίρεσεως οὐδεμιᾶς. Ἐπομένως ὁ γάμος ὁρίσθη ἐκ φύσεως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δι' ὅλους ἀνεξαίρετως τοὺς ἀνθρώπους, πλὴν τῶν θελόντων νὰ μείνωσιν ἄγαμοι, διότι ἀφίθη εἰς τὴν ἐλευθέραν βούλησιν ἐκά-

στου, ὅτι δὲ ἡ ἀγαμία τῶν ἐπισκόπων ὑπερηρέθη ἐξ ἀναγκῶν καιρικῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, καὶ οὐχὶ ὑπὸ δογματικῶν λόγων. φανερόν εἶνε ἐκ τοῦ ὅτι ὁ περιορισμὸς ἐγένετο μετὰ 700 ἔτη ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, ὁπότε ἰδιαίτεραι συνήθειαι καὶ ἀνάγκαι τῆς περιόδου ταύτης ἀπήτησαν τοῦτο· ἐνθ' ἑσπεύον ὑπῆρχον καὶ ἀρχιερεῖς ἑγγαμοὶ, ὡς ὁ Συνέσιος ἐπίσκοπος Πτολεμαῖδος, καὶ ἄλλοι· διὰ τοῦτο ὁ Παῦλος θέλων νὰ μείνωσιν ὡς αὐτός, λέγει· ἐντολὴν Κυρίου οὐκ ἔχω· γνώμην δὲ δίδωμι ὑμῖν, ἵνα μένητε ὡς κἀγώ». Καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπηγόρευσε τοῖς Ἐπισκόποις τὴν λύσιν τοῦ ἰδίου αὐτῶν γάμου, τιμωροῦσα αὐστηρῶς τὸν ἀπολύοντα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπίσκοπον.

Ζήτημα Δον. Οἱ Ἐπίσκοποι ὅσοι χειροτονοῦσιν ἐπὶ γρήματι πρὸς ἰδιοτέλειαν ἔνακα πλεονεξίας δέον νὰ τιμωρῶνται, διδόντες εὐθύνην τῶν πράξεων αὐτῶν, διὰ τῶν ἑξῆς ποινῶν, ἂς φρονῶ καθοριστέας οὕτως, ὅπως εἶνε ἐφαρμοστέαι ἐν τῇ σημερινῇ ἐπεχῇ τῆς ἁγίας περὶ τὰ τοιαῦτα ἀνοχῆς. 1) δι' ἐπιπλήξεως ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου. 2) διὰ προστίμου 100—500 δραχμ. ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου. 3) διὰ προσωρινῆς ἀπολύσεως 1—4 ἐτῶν καὶ 4) δι' ὀριστικῆς ἀπολύσεως.

Καὶ τότε ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν θὰ εὐδοκμήσῃ, ἐνθ' οὖν ὡς ἔχουσι τὰ πράγματα, πάντες ἐργάζονται κατὰ βούλησιν ἀνέθουσι, καὶ ἐπομένως παραβαίνουσιν ἀτιμωρητοὶ τοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας.

Ταῦτα ἐγνώμεν ὅπως υποβάλλωμεν ὑμῖν μετὰ σεβασμοῦ.

Ἐν Βυτίῃ τῇ 20 Νοεμβρίου 1901.

Π. Ι. Ρηγόπουλος

καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν.

Η 'ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ,

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΚΗΝΩΝ

Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς, τῆς 16 Νοεμβρίου, τὸ κάτωθι ἄρθρον διὰ τὸ ζήτημα τῆς μεταφράσεως τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης διαδραματισθειῶν ἐν Ἀθήναις σκηνῶν. Τὴν μελέτην τοῦ ἁρθρου τοῦτου συνιστῶμεν ἰδιαζήτως εἰς ἐκείνους τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν τῆς «Ἀναπλαστικῆς», αἵτινες, μετασχόντες ἐν ἀρχῇ καὶ αὐτοὶ τοῦ προκληθέντος ὑπερερεθισμοῦ καὶ κοχλασμοῦ, διείδον καὶ οὗτοι ἐν τῇ μεταφράσει ἐπιβουλὰς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους μας ἐκ μέρους σεπτοῦ παρ' ἡμῖν προσώπου, δηροτόντας δὲ εἰς τὸν Σλαβισμόν, καὶ ὠργίσθησαν κατ' ἐκείνων, οἵτινες δὲν συνεμερίσθησαν τὰς νοσηρὰς ὑποψίας.

Ἰδιαιτέρως ἐφιστῶμεν τὴν προσοχήν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τῆς δηλώσεως, ὅτι τὸ ἄρθρον τῆς «Ἀναπλαστικῆς Ἀληθείας», τὸ ἀναδημοσίευθ' ἐν τῇ «Ἀναπλαστικῇ» τῆς 15ης Νοεμβρίου, διηρμήνευσε τὴν αὐθεντικὴν γνώμην τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ὅχι

ἀτομικὸν πρόβλημα τοῦ συντάκτου, ὡς τινες ἠθέλησαν νὰ ἰσχυρισθῶσιν ἐν Ἀθήναις.

Ἰδοὺ τὸ ἄρθρον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΚΧΥΔΑΪΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

«Λίαν θλιβεραὶ εἰσιν αἱ ἐξ Ἀθηνῶν ἐσχάτως διαβιβάσθαι εἰδήσεις περὶ τῶν διαστάσεων καὶ τῶν συνεπειῶν, ἂς ἔσχε παρὰ τοῖς ἐκεῖ τὸ ζήτημα τοῦ ἐκχυδαΐσμου τῆς ἁγίας Γραφῆς. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐκτυπιδόεν, ὡς μὴ ὥρελε, καὶ γενόμενον ἀντικείμενον ἡκίστα ἀρμοζουσίων τῇ ὑποθέσει θορυβωδῶν διηθητῶν, ὡς δὲ δὲν ἐλείψαν κατὰ κτικὴν τῶν πραγμάτων ἐκτίμησιν οὐδ' αὐτοὶ οἱ τῆς ἱερῆς Θεολογίας τρυφίμοι, παρασύρ' ἐν εἰς καὶ αὐτοί, ἔσχε θλιβερωτάτας συνεπείας, ἐν αἷς καὶ τὴν ἀποχώρησιν τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Προκοπίου, ὅστις ἐν τῷ βραχεῖ σχετικῶς χρόνῳ τῆς ποιμαντορίας αὐτοῦ ἐπεδείχθητο εὐκρινεῖς καὶ ἀξιοπείρους προθέσεις ὑπὲρ ἀνωψώσεως τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐμπροσθεν αὐτῇ περιωπῇ».

Αἱ λυπηραὶ αὗται διαστάσεις καὶ αἱ ἐτι λυπηρότεραι συνεπείαι, ἂς προσέλαβε τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα, ἦτο φυσικόν, ὅτι θὰ προξένουν βαθεῖαν λύπην εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἥτις, καίπερ ἐκτιμῶσα ἅπ' ἐνός τὸ ἐπίδειχθ' ἐν θερμῇ ἐνδιαφέρον τοῦ ἐκεῖ ὁρθοδόξου πληρώματος ὑπὲρ τῆς ἀλωδύτου τηρήσεως τῆς ἱερωτάτης τῶν ἁγίων Γραφῶν παρακαταθήκης, δὲν δύνανται ἀδ' ἐτέρου νὰ μὴ ἐκφράσῃ τὴν λύπην αὐτῆς διὰ τὴν ὀχλαγωγικὴν ἀνάμειξιν προσώπων ἡκίστα ἀρμοζίων διὰ τοιαῦτα ζητήματα, καὶ ἐτι περιδότερον διὰ τὴν ἀνοικεῖον πολιτικὴν χροιάν, ἥτις ἀπεδόθη εἰς ζήτημα ἐκκλησιαστικόν, κατ' εἰσήγησιν πάντως ἀνθρώπων μωροπίστων καὶ ἄγαν ἐξημμένων. Διότι προδήλως εἶχε πληρέστατον δίκαιον εἰς τὴν καθήγησιν τοῦ ἐν Ἀθηναῖς Πανεπιστημίου, ἐκ τῶν καταδικασάντων ἄλλως ἐπισήμως τὴν μετάφρασιν, διὰ ἐκέρυττον ἐσχάτως διὰ τοῦ τύπου, ὅτι αἱ διαδόσεις περὶ δὲθεν ὁπισθοδούλων σχεδίων ἐν τῷ ζητήματι καθόλου τῆς μεταφράσεως τῶν ἁγίων Γραφῶν παρὰ προσώποις λίαν ὑψηλὰ ἰσταμένοις, εἶνε ἐντελὲς ἀνυπόστατοι καὶ μωροί. Ἐπίσης μωροὶ καὶ ἀνυπόστατοι θεωρητέοι καὶ οἱ ὑπαινιγμοὶ περὶ τῶν διαθέσεων ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁρθοδόξου λαοῦ, εἰς οὓς τὰς ἀνωτέρας Θεολογικὰς σχολὰς, ὡς ἀνέκαθεν, οὕτω καὶ τὴν σήμερον ἡ ἐπιστημονικὴ τῶν ἁγίων Γραφῶν μελέτη γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἱεροῦ ἐλληνικοῦ πρωτοτύπου,

ἐφ' ᾧ δικαίως σεμνύνεται ὁ ἡμέτερος λαός.

Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὴν τὴν οὐσίαν τοῦ ἀνακινήθεντος καὶ πάλιν ζητήματος τῆς μεταφράσεως τῶν ἁγίων Γραφῶν καθόλου, ὅπερ τὴν πρώτην ἀρχὴν αὐτοῦ, ὡς γνωστόν, ἐλάβεν ἡδὴ ἀπὸ τοῦ 18 αἰῶνος, πρώτων δόντων τὴν πρὸς τοῦτο ὁθιὴν τῶν διαμαρτυρομένων, καὶ ὅπερ τοσοῦτον ἤγειρε πάταγον καὶ ἐφεξῆς, πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν περὶ τὴν Βάμβαν ἀφ' ἐνὸς καὶ τὸν Οἰκονόμον ἀφ' ἑτέρου, θεωροῦμεν περιττόν νὰ ἐνασχοληθῶμεν καὶ αὐθις περὶ αὐτοῦ ἰδιαζόντως, μάλιστα μετὰ τὴν σαφῆ καὶ ἀκριβῆ διατύπωσιν τοῦ ἐπὶ τούτου πνεύματος τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ἐκτακτικὴν ἐν τε τῇ δημοσιουσίᾳ ἐν τῇ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ σχετικῇ πατριαρχικῇ καὶ συνοδικῇ ἐπιστολῇ, ὡς καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 39 φύλλῳ ἐ. ἐ. ἐκτενεῖ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος διατριβή, ἣν εὐχαρίστως εἰδομένη ἀναδημοσιευομένην καὶ ἐν ἐγκρίτοις φύλλοις τῆς ἐλληνικῆς πρωτευούσης. Ἐν τῇ διατριβῇ ἡμῶν ἐκείνῃ καταδείξαντες τὸ μάταιον καὶ ἐπιβλαβὲς τῆς ἀτυχοῦς ἐπιχειρήσεως τῶν περὶ τὸν Πάλλην ἐκχυδαίστων, προσεπαθήσαμεν, ἐξετάζοντες τὸ ζήτημα ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως, νὰ τονίσωμεν τὰ ἐξῆς ἰδίως δύο κύρια σημεῖα: α') Ὅτι ἡ ἡμετέρα ὀρθόδοξος ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησία καθόλου, ἰδίᾳ δ' ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, καίπερ σαφῆ πάντοτε συναίσθησιν ἔχουσα τῆς ἀνάγκης τῆς εἰς τὸν λαὸν μεταδόσεως τοῦ περιεχομένου τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἐν τούτοις δυσπιστίᾳ εἶχε πάντοτε πρὸς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν εἰς τὸ σημερινὸν λαϊκὸν ἰδιῶμα κατὰ λέξιν μεταφράσεων, οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ ἀντικρὺς ἀπεκήρυξε καὶ καταδίκασεν ἐκείνας τούτων, ἐν αἷς προφανῆς ἦν ἡ διαστροφὴ καὶ καταπάτησις τοῦ ἱεροῦ κειμένου ἢ ἡ ὀπισθοδρόμος προπαγανδιστικὴ χρῆσις. Καὶ β') ὅτι τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἡμετέρου ὀρθοδόξου ἐθνοῦς ἔχοντων τὸ ἐξαιρετικὸν προτέρημα νὰ δεχθῶσιν ἀμέσως παρ' αὐτῶν τῶν θεηγόρων ἀποστόλων τὸ ἱερὸν πρωτότυπον ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐλληνικῇ γλώσσῃ, ἰδιαίτερα δὲ οὗ φεῖται νὰ ᾗ ἡ πρὸς αὐτὸ σχέσις ἡμῶν τῶν νεωτέρων ἐλλήνων ὀρθοδόξων, ἃν δὲν θέλωμεν νὰ κατηγορηθῶμεν, ὅτι τυφλοῖς ὄμμασι δεχόμεθα καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου πᾶν ὅ, τι γίνεται παρ' ἄλλοις λαοῖς ἐν ὅλῳ διαφωρῇ πρὸς τὸ ἱερὸν πρωτότυπον εὐρισκομένοις σχέσει (ἴδε ταῦτα ἐκτενέστερον, ἐν τῇ προμνησθέντι φύλλῳ ἡμῶν). (1)

(1) Δὲν εἶνε ἄσκοπον ν' ἀναδημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα ἐκ τοῦ ἀρθροῦ ἐκείνου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τὴν περὶ νεολληνικῶν μεταφράσεων γνώμην τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἰδοὺ αὐτή: «Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, σφοδρῶς περὶ τῶν ἰδίων τέκνων μεριμνῶσα, τὴν δὲ μέσθην πάντοτε καὶ βασιλικὴν ὁδὸν τεύνουσα, ἔγνω, ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν δι' ἐαυτῆς κατὰ τὸ δυνατόν εὐρυτέραν διδασκίαν τῶν Ἀγίων Γραφῶν παρὰ τῷ λαῷ, μὴ κηρυ-

εῖνε λυπηρόν, ὅτι ἀλήθειαι τοσοῦτον σφαιεῖς δὲν κατέστησαν εἰσέτι κατάδηλοι εἰς πάντας παρ' ἡμῖν, ὥστε νὰ μὴ ἐπανολερῶνται καὶ αὐθις ταῦτα φαινόμενα ὀπισθοδρομικῆς φύσεως, οἷα τὰ ὑπ' ἑφιν, ἐφ' οἷς, μάλιστα δ' ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Προκοπίου, ἐπαναλαμβάνομεν νὰ ἐκφράσωμεν καὶ πάλιν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν θλίψιν καὶ τὴν ἐνδόμυχον εὐχὴν, ὅπως ἐπὶ παρομοίας φύσεως ζητημάτων τηρήται ἡ ἐμπρόπουσα ψυχραιμία, σύνεσις, περὶνοια καὶ προνοητικότης.

ΠΟΙΟΝ ΘΕΒΑΕΝ Ἡ ἈΝΑΠΛΑΣΙΣ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1896

Ἐάν δὲ διαφορογράφος τῆς ἐφημερίδος «Λόγος» ἦτο κόμης ἢ ἱππότης κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ἀναμφιβόλως ὡς ἐμβλημα τοῦ θά εἶχε τὸ «οὐ με πείσεις, κἂν με πείσῃς» ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅμως, ὅτι τὸ κακὸν δὲν εἶνε ἀθεράπευτον, τὸν ἐρωτῶμεν τίνα διδόμενα ἔχει περὶ τοῦ ὅτι ἡ πορεία τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐπὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ ζητήματος κατὰ τὸ 1896 ἐκانونίσθη ἐπὶ τοῦ πόθου ν' ἀναδειχθῇ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν φίλος αὐτῇ ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Πατρῶν δηλαδὴ Ἱεροθεός. Ἡ «Ἀνάπλασις» σεμνύεται ἐπὶ τῇ πρὸς αὐτὴν εὐνοίᾳ τοῦ Ἱεράρχου Πατρῶν, οὐδὲ θὰ εἶχε νὰ ἐρυθρίασθῃ, ἂν ὑπὲρ αὐτοῦ ἠγωνίζετο εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην. Διότι ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροθεός ἐπιτελεῖ τὰ ποιμαντικά του καθήκοντα κατὰ τρόπον πορίζοντα εἰς αὐτὸν ἀμέριστον τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ὑπόληψιν ὅλου τοῦ Πανελληνίου, ἐξαιρουμένων τῶν μασόνων καὶ τοῦ διαφορογράφου τοῦ «Λόγου», ἀνικάνου νὰ διδῇ πέραν τῆς ῥινός του. Ἀλλ' ἡ «Ἀνάπλασις», κατὰ τὸ 1896, οὐτε ὑπὲρ τῶν Πατρῶν Ἱεροθεοῦ ἠγωνίζετο, οὐτε ὑπὲρ οἰουδήποτε τῶν τότε Συνοδικῶν, ὅτι ἐπεζητήσεν ἥτο ἡ καταλίσις τῆς κοσμικῆς ἐπιβολῆς καὶ βίας, προκειμένου

χθεῖσα κατ' ἀρχὴν ἐναντίᾳ μηδὲ κατ' αὐτῶν ἐπὶ τῶν εἰς τὴν νεωτέραν ἐλληνικὴν μεταφράσεων, πλὴν ὑπὸ τοὺς ἐξῆς δύο ὅρους, ὡς δῆλον γίνεται ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν παρ' ἡμῖν ἐμφανισθεισῶν μεταφράσεων: α') ὅπως αἱ μεταφράσεις αὗται, γινόμεναι διὰ τὴν κατ' ἰδίαν χρῆσιν τῶν ἀπλουστερῶν, μὴ ὧσιν αὐθοῦρετος ἐκχυδαϊσμός τοῦ ἱεροῦ πρωτοτύπου, μηδὲ ἀδεξία μετὰδοσις, πολλὰ δ' ὀλιγώτερον β' αὐτοφθὴ τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ ἐννοιῶν, καὶ β') ὅπως αἱ μεταφράσεις αὗται γίνωνται κατὰ προηγουμένην ἄδειαν καὶ ἐγκρίσιν τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, καὶ μὴ χρησιμεύωσιν ὡς ὄπλον εἰς χεῖρας τῶν προτεσταντῶν ἢ προτεσταντιζόντων πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἀπλουστερῶν».

δὲ περὶ ὑποψηφίου, καὶ ὁ τότε ἀρχισυντάκτης τῆς κ. Ι. Σκαλτσούνης καὶ ὁ διευθυντής τῆς κ. Μ. Ι. Γαλανός, προνοῦντες, ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων καὶ διαβολῶν οὐδείς τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἔπρεπε νὰ ψηφισθῇ, συνεβούλευον τὴν ψήφισιν τοῦ τότε ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας ἀειμνήστου Σωκράτους Κολιτσίου. Τοῦτο καλῶς γινώσκουσιν οἱ τότε Συνοδικοὶ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοποι Ἀργολίδος, Σπάρτης καὶ Πατρῶν, καὶ ἡ Οἰκογένεια Κολιτσίου, καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογ. Σχολῆς κ. Α. Δ. Κυριακός, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἐπομένως ὁ διαφορογράφος τοῦ «Λόγου» δύναται νὰ παραιτηθῇ ψευδοῦς ἰδέας, ἥτις δὲν συνιστᾷ οὔτε τὴν νοημοσύνην του, οὔτε τὴν καλὴν του πίστιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρῶτον Ἀθηνῶν Προκοπίου νομοταγῇ πολιτεῖν μας, διὰ ταύτην ἔχει μόνον δὲν ἀσχυρόμεθα, ἀλλὰ καὶ σεμνυνόμεθα. Ὁ συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» μὴ θέλων νὰ φανῇ, ὅτι ἔρχεται ἐν κολακίᾳ πρὸς τὸν ἱσχυρόν, μόλις μετὰ ἔτος ὀλόκληρον ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς, ἐκείνης ἐπορεύθη, ὅπως καθυποβάλλῃ τὰ σεβάσματά του. Ἀλλὰ καὶ τότε διετήρησε μέχρις ἐσχάτου ἄπασαν τὴν θηϊκὴν ἀνεξαρτησίαν του, οὐτε ἐζήτησε δέ, οὐτε ἐλαβὰ ποτε ὑποστήριξιν τινα ἢ ὠφέλειαν. Ὑπῆρξεν ὅμως πειθαρχικὸς πρὸς τὸν ἐκλεγέντα καὶ ἐγκατασταθέντα Ἱεράρχην, θέλων νὰ πειθαρχῇ πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνας, καὶ μὴ συμμεριζόμενος τὰ περὶ τούτου φρονήματα τοῦ διαφορογράφου τοῦ «Λόγου», τὰ εἰσάγοντα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀναρχίαν καὶ ἀκαταστασίαν, καὶ ἐπιτρέποντα εἰς ὁμάδα ἀτόμων νὰ ἀντιποιοῦνται ἔργα Ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων καὶ νὰ ἀποκηρύττωσι καὶ μὴ ἀναγνωρίζωσιν Ἱεράρχας, καθ' ὧν δὲν προηγῆθη πράξεις κατὰδικαστικῆς καὶ ἐκπαισεως ἀπὸ τῆς θέσεως τῶν διὰ τῆς νομίμου καὶ κανονικῆς ἐδοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας.

Γνωρίζομεν, ὅτι αἱ ἰδέαι αὗται χλευάζονται παρὰ τοῦ διαφορογράφου τοῦ «Λόγου», μὴ θέλοντος νὰ ἐννοήσῃ πῶς εἰς Ἱεράρχας, ἔστω καὶ ἐνοχός, παραμένει μετ' ἐξουσίας ἐν τῇ θέσει του, ἐφόσον αἱ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τεταγμέναι ἀρμόδιαι Ἀρχαὶ διατηρῶσιν αὐτόν, καὶ τυφλῶτοντος πρὸ τοῦ χάους, τὸ ὅποιον ἤθελε δημιουργηθῇ, ἂν ἡ ἀναγνωρίσις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν ἀφίετο εἰς τὴν ἀτομικὴν κυριαρχίαν· ἀλλ' ἡμεῖς εἰμεθα ἡσυχοί, οὐδὲ μεταμελόμεθα ὅτι συμμορφούμεθα ἐν τοιοῦτοις ζητήμασι πρὸς τὸν ἹΓ'. Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου θεσπίζοντα τάδε: «Ἡ ἁγία Σύνοδος ... ὥρισε τοῦ λοιποῦ, ἵνα εἴτε πρεσβύτερος εἴτε διάκονος ὡς δῆθεν ἐπὶ ἐγκλήμασι τῶν οἰκείου κατεγνωκῶς ἐπισκόπου, πρὸς συνοδικῆς διαγνωσεως καὶ ἐξετάσεως καὶ τῆς ἐπ' αὐτῷ τελείας κατακρίσεως, ἀποστῇναι καθαιρέσει καὶ πάσης ἱσχυρῆς ἀποστρεφθεῖσαι τιμῆς. Οἱ δὲ τούτῳ συνεπόμενοι, εἰ μὲν τῶν ἱερομένων εἰς τινες, καὶ αὐτοὶ τῆς οἰκείας τιμῆς ἐκπιπτέτωσαν. Εἰ δὲ μοναχοὶ ἢ λαϊκοί, ἀφοριζέσθωσαν παντελῶς τῆς Ἐκκλησίας».

Ὑπῆρξε συνοδικὴ τις διάγνωσις καὶ ἐξέτασις καὶ τελεία κατακρίσις τοῦ τέως Μητροπολίτου Ἀθηνῶν; Ὁχι. Ὅσοι λοιπὸν δὲν τὸν ἀνεγνώριζον ἦσαν ἄξιοι ἀφορισμοῦ κατὰ τὸν ἀνωτέρω Ἐκκλησιαστικὸν Κανόνα. Εἰς τὴν ποιήν δὲ ταύτην δὲν θέλωμεν νὰ εἰμεθα συμμετοχοὶ μὴ κανένα.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια τῶν ἐν ἀριθ. 201)

Ὁκτώβριος 18 . . .

Ὁ ἱατρός ὠμίλησεν· οὐδεμία πλέον ἐλπίς ὑπάρχει. . . Πῶς λοιπόν; θὰ τὸν χάσω! θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ! δὲν θὰ τὸν βλέπω πλέον. . . Μοὶ ὠμίλησεν ὁ Ἱδιος· θέλει νὰ ἔχω ὑπομονὴν· νὰ προσφέρω εἰς τὸν Θεὸν τὴν ὀδυρμένην καρδίαν μου καὶ νὰ ζήσω διὰ τὰ τέκνα μας! . . . Νὰ ζήσω ἄνευ αὐτοῦ! ἀλλοίμονον! . . . Ὁμίλησεν ἐπίσης καὶ εἰς τὸν Λεόντιον. Δυστυχῆς τέκνον, θ' ἀπολέσῃ τὸ πᾶν ἐν τῇ ἀπωλείᾳ τοιοῦτου πατρός!

Νοέμβριος 18 . . .

Ἐτελείωσε! Ἀπέθανε τὸν θάνατον τοῦ δικαίου, δίδων μοι ἐν τῇ οὐρανῷ συνέτευξιν. . . Ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης δὲν θὰ τὸν ἐπανιδῶ πλέον. . . τίποτε δὲν δύναμαι νὰ πράξω· οὔτε νὰ γράψω, οὔτε νὰ προσευχηθῶ. . . Ὁ Κύριος, ὅστις ἐμβαθύνει εἰς τὰς καρδίας μας, βλέπει ὅτι εἰς τὴν ἰδικήν μου δὲν ὑπάρχει ἀντίστασις κατὰ τοῦ Θεοῦ Αὐτοῦ θελήματος, ἀλλ' ἄμετρος ὁδὸν. . .

Ἀπρίλιος . . .

Ἐξ μῆνης ὡς δλέθριον ὄνειρον παρήλθον, ἀφ' ὅτου ἔχασα τὸν ἱσχυρότερον δεσμόν, ὅστις μὲ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς γῆς. . . Εἶδον τὰς δδύνas του, τὴν ἡρεμὸν ἀγωνίαν του, ἐδέχθην τὸν τελευταῖον στεναγμόν του, ἤκουσα τὰς τελευταίας λέξεις του, λέξεις υπερτάτης ἀγάπης καὶ πίστεως· ἀντελήφθην τὸ φέρετρον νὰ ἐξέρχεται τῆς κενῆς καὶ ἐρήμου οἰκίας μου· φέρω ἡδὴ τῆς γῆρας τὴν στολήν, ἐνδύματα μελανὰ καὶ βερῶς· πένθιμα, ὅπερ πάντοτε μοὶ ἐπροξένουν τρόμον· ἠναγκάσθην νὰ παρηγορήσω τὰ τέκνα μου, νὰ τὰ ὑποστηρίξω, ἐνῷ ἐὼ αὐτῇ εἶχον ἀνάγκην πάσης καρηγορίας καὶ ὑποστηρίξεως· καὶ ἐν τούτοις ζῶ! ζῶ καὶ δύναμαι· νὰ εἴπω πρὸς τὸν Θεόν: Γεννηθῆναι τὸ θέλημά σου, Κύριε! Αἱ σκέψεις αὗται, αἵτινες ἄνυθον ὑπεράνω ἐαυτῆς τὴν ψυχὴν μου, μοὶ δίδουσιν ἄμετρον παρηγορίαν. Ἡ ἀποψὶς τῆς αἰωνίας ἐνώσεως ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Οὐρανίου Πατρός, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν οὔτε λύπη, οὔτε στενυγμός, οὔτε δάκρυα, ἀλλὰ θεῖα γαλήνη καὶ χαρὰ ἀναλλοίωτος, χύνει βάλαμον ἐπὶ τῆς τεθλιμμένης καρδίας μου. Ὁ οὐρανὸς κατοικία, ὅπου

ἄπαντες μέλλομεν νὰ συνενωθῶμεν, μετὰ ποίας θερμότητος σὲ ποθεῖ ἡ ψυχὴ μου! εἶμαι ἄρᾳ γε ἀκόμη ἀναγκαῖα εἰς τὴν γῆν ταύτην;

Ἀπρίλιος 18 . . .

Μᾶς φεύγει ὁ Δεόντιος· ὁ προσφιὴς μας πατήρ· του εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συμβολαιογράφος ὁ υἱὸς του, καὶ εἶχε γράψῃ εἰς ἓνα ἀρχαῖον φίλον του, ὅστις ἐξασκεῖ εἰς Παρίσιους τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, νὰ τὸν προσλάβῃ εἰς τὸ συμβολαιογραφικόν του γραφεῖον ὡς ὑπάλληλον· ἡ ἐπιθυμία του ἐκτελεῖται ἤδη, καὶ ἀναχωροῦμεν διὰ Παρίσιους, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῆς Ἐριέττας, οἵτινες μεταβαίνουνσιν ἐκεῖ, ἵνα ἴδωσι διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν υἱὸν των Γεώργιον, ὅστις ἀποστέλλεται ὡς ἱεραπόστολος εἰς τὰς Ἰνδίας.

Ἡ ἀπ' ἐμοῦ ἀπομάκρυνσις τοῦ Δεοντίου πολὺ μὲ ἀνησυχεῖ καὶ πῖζει τὴν καρδίαν μου· αἱ ὑποσχέσεις του καὶ τὰ δείγματα τῆς καλῆς διαγωγῆς, ἃν εἰδείξεν ἐσχάτως, δὲν ἀκούσι πρὸς ἐνθάρρυνσίν μου. Ὑποχωρῶ πρὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ πολυθνήτου Ἰουλίου μου, καὶ τῶν συμβουλῶν τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων μας· ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἡ μητρικὴ καρδιά ἔχει πραγμαθῆματα, ἅτινα δὲν ἀπακθῶσι. Τὸ πτηνόν, ὅπερ ἀνησυχεῖ διὰ τοὺς νεοσσούς του· προκινεῖται τὸν ἀκόμη κεκρυμμένον εἰς τὰ κρητὰ ἱέρακα, καὶ ἐγὼ προμαντεύω τὸν κίνδυνον, ὅστις ἀπειλεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ μου, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖόν μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ τὸν προφυλάξῃ.

Ἐν Παρίσις 20 Ἀπριλίου 18 . . .

Ἐμμεθα ὅλοι πολὺ τεθλιμμένοι, ὁ δὲ θέρμης καὶ ἡ ζωηρότης τῶν Παρισίων δὲν ἀκούσιν ὅπως ἐλαττώσῃ τὴν δόνησιν, ἣτις κατέχει τὰς καρδίας μας· ὁ προσεχὴς ἀπὸ τοῦ Δεοντίου χωρισμὸς μου μὲ συντρίβει καὶ προσθέτει ἀκόμη πικρίαν εἰς τὸ ἤδη πλήρες ποτήριον· ὁ ἀδελφός μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου εὑρίσκονται εἰς ἀγωνίαν, ἀναλογιζόμενοι τὴν ἀναχώρησιν τοῦ προσφιλοῦς των τέκνου· καὶ αὕτη αὕτη ἡ Ἐριέττα, παρὰ τὴν τόσῃ βαθεῖαν, τὴν τόσῃ θερμὴν πίστιν της, εἶνα καταβεβλημένη· χθὲς ἀκόμη μοι ἔλεγεν: «Ὁ, τι τώρα συμβαίνει ἐγὼ τὸ ἠθέλησα· τὸ ἠθέλησα θερμῶς· χιλιάκις εἰς τὰς προσευχάς μου ἀφιέρωσα εἰς τὸν Θεὸν τοὺς υἱούς μου, καὶ τὴν ἐκέλευσα νὰ ἐκλέξῃ ἓνα ἐξ αὐτῶν καὶ νὰ τὸν συγκαταριθμῇ μετὰ τῶν ἐκείνων, οἵτινες μεταβαίνουνσιν εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ κόσμου, ὅπως κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον Του· ἡδύχθην ἐξ ὅλης μου καρδίας, ὅπως ἔν ἐκ τῶν τέκνων μου ἀγαπήσῃ τὸσον πολὺ τὸν Σωτῆρα, ὥστε ν' ἀπαρνηθῇ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, νὰ ἄρῃ τὸν Σταυρὸν Ἐκείνου καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσῃ. Καὶ τώρα, πρὸ τῆς θυσίας, ἰδὲ πῶς τρέμω, καὶ πῶς δπιτοχώρω! Τὸ ἐζήτησα, καὶ ὅμως διστάζω! Ὁ Θεὸς ἰδέσθῃ τὴν προσφορὰν μου, καὶ ἐγὼ ἤδη ἐπεθ'ίμουν νὰ μὴ τὴν ἰδέετο!»

Ἐκλαίει, καὶ ἐγὼ δὲν εὐρισκὼν λόγους ἵνα τὴν παρηγορήσω· μετὰ τινας δὲ στιγμὰς ἐπανελάθει: Εἶνε φρικτὸν ὅ,τι αἰσθάνομαι! Ὁ στέφανος τῆς δόξης, ὅστις μέλλει νὰ περιβᾷ τὸν ἱεραπόστολον, τὸν μάρτυρα ἐπὶ τῆς γῆς

ταύτης καὶ κατακτητὴν τῶν οὐρανῶν ἐξηφανίσθη τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ φαντάζομαι μόνον τὸν Γεώργιον μου. τὸν μικρόν μου Γεώργιον, πλανώμενον ἐνὰ μέσον βρῦθρῶν ἐθνῶν, πεινῶντα, διψῶντα ἢ καὶ . . . —φοβερὰ πιθανότης— παραδεδομένον εἰς χεῖρας θηρίων, ὑπομένοντα τὴν μάστιγα καὶ τὰς διαφόρους βασάνους, ριπτόμενον εἰς τὰς φλόγας, ἀποθνήσκοντα τέλος ὑπὸ τὸν πέλεκυν! τὰ ὀνόματα τῶσαν καὶ τῶσαν μαρτύρων, οἵτινες καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἀκόμη μαρτύρησαν εἰς τὰς ἀγρίας ἐκείνας χώρας, ἐπ'ανέρχονται εἰς τὴν μνήμην μου, ὅχι διὰ νὰ τοὺς θαυμάσω, ἀλλὰ διὰ νὰ λυπηθῶ τὰς μητέρας των! Ἰδοὺ ποῦ κατῆν-τησα . . .»

Ἐκλαίον ἀκούονσα αὐτὴν καὶ τέλος τῇ εἶπον· «Ἐπιθυμεῖς λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψῃς ὁ Γεώργιος τὴν δόδον, εἰς ἣν τόσον ἐκουσίως εἰσηλθε;»

Κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεκρίθη· «Ἀλλοίμονον οὔτε ἐγὼ γνωρίζω τί θέλω!» ἀνυψοῦσα εἶτα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν· Σὺ, Θεέ μου, ἀνεκράξε ἀποφάνητι περὶ τούτου· Σὺ, ἀγαπᾷς τὸ τέκνον μου πλειότερον ἑμοῦ, καὶ κάλλιον ἐμοῦ γνωρίζεις τί εἰς αὐτὸ συμφέρει· Γενήθτω τὸ θέλημα Σου!» (ἀκολουθεῖ).

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ πρώτῃ Δημοτικῇ Σχολῇ τῶν ἀρρένων, παρὰ τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἀναπλάσεως» καὶ τὴν περυσινὴν αἰθουσάν των κηρυγμάτων, ὥρα 6—7 μ. μ., ἐμιλήσει ὁ ἀρχιμανδρίτης Παναρέτος Δουληγέρης.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῇ Ζααννέῳ Ὀρρανοτροφείῳ, ὥρα 3—4 μ. μ., ἐμιλήσει ὁ κ. Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι δόδος Ἀδριανοῦ 64.

	Ἑσπ.	Ἑξωτ.
Αἱ 7 Οἰκουμ. Σύνοδοι καὶ τὰ ἱερὰ Μυστήρια	3 —	3 —
Εὐαγγελικὸς Νόμος ὑπὸ Τιμ. Ἀναστασίου Ἀρχιμ.	2.50	2.50
Μελέται Θερησκευτικαὶ Μαυροκινδύτου (Τόμ. 5)	12.—	12.—
Περὶ Νυνεχούς Μεταλήψεως	1.—	1.—
Παλαιὰ Διαθήκη μετ' εἰκόνων ἔδετος	15.—	15.—
» » » » δεμένη	18.—	18.—
Καὶνή » » » ἔδετος	5.—	5.—
» » » » δεμένη	7 —	7.—
Παρακλητικὴ Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας	8.50	8.50
Τριώδιον » » »	12.—	12.—
Ὁρολόγιον » » τὸ μέγα μετ' εἰκόνων	4.50	4.50

Σημ. Εἰς τὰς ἀνωτέρω τιμὰς συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ ταχυδρομικὰ αὐτῶν ἔξοδα.

Πᾶσα παραγγελία συνοδευομένη μὲ τὸ ἀντίτιμον τῶν παραγγελιομένων βιβλίων δέον ν' ἀπευθύνηται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἀναπλάσεως» διευθυνόμενον ὑπὸ τῶν κ.κ. Θ. Παλληκαράκη καὶ Γ. Ἰωαννίδου.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ

66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66